

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spań měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš,
Wšědne dny;
Džěć pak swjaty
Dušl daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kž Bóh poda,
Wokřew ćel
F.

Šserbske njedžel'ske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišcžetni w Budyšinje a je tam ša šchwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž.

Palmarum.

Sach. 9, 9.

Šlaj, twój kral pschińdže t tebi.

Wopomńmy

1. šcťo pschińdže,
2. ke komu wón pschińdže.

1.

„Šlaj!“ Redžbuj, luby šcšescžijano, twój kral pschińdže. Šaj, kral wón je, kotremuž šo žadyn druhi njeruna. Dobycžet'ski rycžet wón je, kotryž je wschitke njepschecžel'ske mozy, šamo šwět a šmjercž pschewinył a kotremuž je nětko wschitka mój data. Wón pschińdže ponižny, šhudy a niški. Wón šedži na jednorym wošole, ale wón pschińdže prawy a pomoznik. Lubosć je jeho tróna, hnada a prawda jeho šzeptat. Kaž tehdom, wón džěnša hišcže we wschěj ponižnosći pschińdže. Wón pschpowjeda nam šjednanje, wón kłapa wo durje našcže wutroby. Kotryž jemu durje šwojeje wutroby wotewri, temu wón pomha, temu dawa wón prawdosć, kiž pschěd Bohom placzi.

Šlaj, našch kral wón je; twój, mój kral. Wón je naš pschijał we šwjatej šcšćenizy; wón pschězo šwojich pošłow t nam šcžele, wón je naš dobył pschěs mój

šwojeje lubosće, my šmy jemu wot Wótza pschepodaczi. Wón nam hnadu škiezi. Wón njecžata, hacž my t njemu pschińdžemy, ně, wón pschińdže. Wón pschińdže do lubeho Božeho doma, domoj do cžicžeje komorki; hdyž šy šrudny, pschińdže wón jako tón prawy troschtať we wschěj šrudobje. Wón pschińdže šašo w tych šhutnych dnjach a š dobom jako kral, kotremuž ma šo wschitko poddacž, kiž je wschitko pschěs šwoju lubosć dobył.

2.

Ke komu wón pschińdže? Š tebi, t nam. Ničtó njeje, kiž by prajicž mohł: „Ke mni wón njepschińdže.“ Wón pschińdže, hdyž tež teho hódni nješmy, kaž tehdom město Jerusalema, kotrež morješcže profetow a kamjenjowasche, kiž běchu pošłani. Wón pschińdže we wješelu a šrudobje. Wón pschińdže t wam, kiž šcže nadžiju šhubili, wón pošlyni a pošběhnje waš pschěs tu wěstošć, šo je jeho lubosć t wam wjetšcža hacž wašch hrěch. Š wam wón pschińdže, wy loškošmyšleni. Wy šcže jeho hušto šabylili, šnano tež hanili a šazpivali. Wón tola šašo t wam pschińdže, ale šnano pošledni króć. Hišcže je hnadny cžadž, njedajcže jemu wuńcž. Wón pschińdže t wam, wy džěczi, pschetož wón waš lubuje, t wam, wy štaršci, pschetož wón cže wam

to džěło na duschach polóžic. Wón pschińdže czičeje myšle, jako fěrshta měra, wón pschinjeke troscht do staroscze = polneho doma, troscht do hluboko = frudneje wutrobny, měr do styskneho śwědomnja — wón pschińdže se swojim troschtowazym słowom, se swojim swjatym Duchom, se swojim hnadnym strowjenjom. Wón bojosć smjercze pschewinje psches sbóžnu, wěstu nadžiju wěczneho žiwjenja. Gladaj na njeho, dži jemu napschecziwo, spěwaj swoje psalmy, sczel swoje palmy a strow jeho jako krala, kiž je kral wysche wschitkich ludow a kral tež wysche tuteho frudneho czežkeho czaša a wyskaj jemu napschecziwo:

„Gosianna, khwaleny budž, kiž pschińdže w mjenje teho Rnješa!“

Samjeń.

Boža wjeczer.

Ma přenim dnju słódkich khlěbow, hdyž so jutrowne jehnjo woprowasche, džachu jeho wucžobnizy k njemu: Hdže se chzesch, so bychmy schli a pschihotowali, so bych jutrowne jehnjo pojedł. Mark. 14, 12.

Město so by Jesuś wucžobnikow dopomnik, jutrowne jehnjo pschihotowacž, so woni jeho prascheju. To pak so stanje, dofelž hač dotal tule swjatu wjeczer s nim skomdžili njesbu a dofelž wjedža, so Jesuśowe słowo pschezo płaczi: „Nam pschisłuscha, wschitku prawdosć dopjelnicž.“ Riz, so by našy Sbožnik na jedž a picže najwjetšcheje wažnosće kladł, ně, jemu bē pěkna towaršnosć pschi blidže wjazy. Tehodla tež njeje wotpošasak, hdyž ku jeho njescheczeljo k blidu pscheprošyli. Pschi blidže hosćo hebi najbližo hežga, tu je jedyn k druhemu pschisamknjeny, tu je towarštwó najwužšche. Wjes rosdžěla je tu jedyn kaž druzi hlódnny, wschědne džěla a staroscze ku posabyte, pscheczelna sabawa wutrobny sczopli a wotewri. Pschi blidže Jesuś skadnosće namaka, do wutrobow wuřhwacž kož do wotewrjeneje role. Tak bu jemu tež blidowa towaršnosć Boža služba. Pschi blidže tež bēšche, hdžež k wucžobnikam džěšche: „Sa bym wam hessempel dał, so byschče cžinili, kaž bym ja cžinil.“

Semiska hosćina pak bē našchemu Sbožnikaj tež snamjo njescheczeho žiwjenja. S Abrahamom, Sjaakom a Jakubom sa blidom hežecž, bē službenje, kiž swojim wěrjazym da. Semu so njeschecze kralestwo wobrawasche we wulkej wjeczeri, w kralowskim kwapu, w hosćinje, kiž nan shubjenemu hynaj wuhotowa. Riz jako by w njeschecchach tudomna blidowa radosć dale sledowala, tam płaczi, sčtož jandžel Rafael k Tobiašej praji: „Sa trebam njewidomneje jedže, kotruž žadny cžłowjeł widžecž njemóže.“ (Tob. 12, 19.) Tale njewidomna jedž móže so tež hižom pschi našchim blidže wužicž. Wona reka: wjekełoscž wutrobny, wutrobna džakownoscž pschecziwo Bohu, pschihilnosć k bližšchemu a poschl-njenje k skutkam luboscze.

Bližšcha wjeczer jutrowneho jehnjecza směje pak sa wucžobnikow wošebiteje wažnosće. Jesuś jim njewuprajomnu hlubokoscž swojeje luboscze a wěstoscž njescheczeje towaršnosće wotewri, a hač do dženknišcheho dnja so wschitzy wěrjazy pschi Božej wjeczeri tejele luboscze a wěstoscze wjekeła.

J. K.

Golgatha.

Drje wjele horow jima
Sow wóčžo cžłowjela,
S nich žana pak tu wažnosć nima,
Kaž hora Golgatha.

Hdže hora je, kiž takle bliži
Nam krašne njeschecze?
Sčto Božu miłoscž niži
K nam tak kaž Golgatha?

Snył s wyschschich harfow brinczi
Tam sbóžne gloria,
A wěczna khwalba kliczi
Sa jehnjo s Golgatha.

Tam nastaj cziče khody,
Ty duscha wěrjaza!
Skož hrěch, wschě swoje schkody
Pod kschiz na Golgatha.

Dha sbóžni w njeschecze praja:
Kak derje so cži sta!
Pucž do Božeho raja,
Tón dže psches Golgatha!

We mjenje „Golgatha“ leži woprawdže spodžiwna móž, a hižom tak někotry je s Zinzendorfom wusnak: we swojich myšlach hižom mnohe czašy, haj kamo wěcznosć pscheczech, hdžežkuli pak dońdžech, njebu wutroba mi w tej měrje sajata, kaž tam na swjatej horje Golgatha. Sčto dha pak je, sčtož tej czičej kschiznej hórzy tule spodžiwnu móž dawa, so naš wona pschezo jako tak móžnje k hebi cžehnje? Tam džě je so tola tón najžadławski skutk stak, wo kotrymž stawisny wjedža: skutk tajšeje cžemnosće, so klonzo na njeschecze nad nim swoje woblicžo potaji a cžma bu na zylej semi! Hdžyž my dopomnjecžu na cžěmne strony swojeho samžneho žiwjenjopiša po móžnosći s pucža džemy, cžehodla wróčamy so se swojimi myšlemi pschezo jako na Golgatha, hdžež je cžłowstwo swojeho najlěpscheho hyna, kiž bē tak zyle pokny smilneje luboscze a cžisty kaž kłóncžne kwětko na martrašski kol powisnyko? Móže dha něsčto hanibnišche sa naš byčž hač to, sčtož je so tam stako? Žadny njeschecze džě rjež, sa to, sčtož ku Židži tehdy cžinili, njeschecze so my samolwiczi cžinicz. Pschetož kschizowanje Jesuśa je skutk wscheho cžłowjesta. Wono je tež našy skutk. Ach, my njeschecze nicžo lěpschi dnyli cži, kotřiz Jesuśa něhdy na kschiz pschibichu. Našy hrěch cžini naš k sobutowaršam jich skutka. Duž njemóžemy na Golgatha hinał myšlicž, hač s tym pokornym wusnacžom swojeho śwědomnja: „Sa bym khudy, hubjeny, hrěšchny cžłowjeł.“

Pschetož Golgatha je sa naš kudna městnosć, kajkuž kwětko žanu druhu njesnaje. Tola hišcže ras: kak to pschińdže, so naš pódla teho pschezo jako na Golgatha cžehnje? — Golgatha, kudna městnosć je sa naš s dobom městnosć h n a d y. Tam widžimy luboscž, kotraž nihdže swojeho runjecza nima, luboscž, kiž so wot šeho pschewinycž njeda, ale so móžnišcha pokasowasche dnyli wschón hrěch a wschitka hida kwěta. Kschizowanaj njewotwobrocža so s horda a se sazpicžom wot tyč, kiž jeho sastorcžichu, ně, wón sa nich prošy; njech jeho tež hišcže wuřměschachu a lestrowachu, wón na to njemyšlesche, s runym wotpłacžowacž abo jako jich kudnik se skutkom wschehomozny swoje bēda nad nimi wuwolacž, ně, wón cžěpi, sčtož na njeho kladu, njese jich hrěch jako cziče jehnjo, runjež tón jeho do cžěmneho doła wopuščecze-noscze wot Boha dele storczi; a hač do skóncženja je jemu, kaž

je to i jeho sľubjenja, pokutnemu schacharjej dateho, widžecž, najwjetšche wješele, cžłowške wutrobhy troschtowacž a wobšbožecž. Na tutej lubošči so nascheho hrěcha dla stysknitwa duscha sažo posbėhuje; my samožemy nětko wěricž, so je w njeby sa naž hnada a so naž Bbħ satorcžicž nochze. F.

Njedžela.

Ty wotpoczinko w pustych honach,
Wot palmow mēra wobdaty;
Ty czerstwe žórko w suchich stronach:
Dnjo swjatocžny, budž witany!

So swjeczu i tobu Bože mjeno,
To mojej lačnej duschi daj;
Njech Sbožnikaj ja sľužu jeno
A jemu sędžu i nohomaj.

Dženš staroscž, horjo njesamože
Mi duschu jimacž i tysznotu;
So prawje sľušču sľowo Bože,
Ssej modlo swjeczu wutrobu.

Ssľušč, duscha, hižom klicžka swony
Tak jasnje i wěže zyrkwinskej;
Duž nětk so nastaj na te strony,
Niž wjeddu i zyrkwi, i wołtarjej! F.

Schčěpjeni w Anjesowym domje.

W 14. sčtucžy 92. psalma te rjane sľowa cžitamy: „Cži, kiž so schčěpjeni w Anjesowym domje, budža so w pschitwarkach nascheho Boha saselenicž.“ W nich psalmista sbože tajkich sľwali, kotřiž so w Anjesowym domje schčěpjeni. Schčěpč i hačosu, do kotrejež bu schčěpjeny, hromadu rosčje. Wón i njeje přecž nje-može, i njej sľobu rosčje a i njeje sľowu mōž bjerje. To je lōsčt, na tajki schčěpč hladacž. Bōrny je so i njeho sľyna wot-noha sčžinika, na kotrejež sľōdne pľody wišaju.

Derje kōždemu, kiž je tajki schčěpč na sľowim Bōsh! F.

Wěrne kšchescžijanstwo.

O wopomni, duscha, so njej' dosčž.
Tu jeno kšchescžan rēčacž;
Ně, wschēdnje dnrbišch w dobrym rosčž,
Pšched kōždym hrěchom cžēčacž;
Daj, se sľutkom a žiwjenjom
Masch swěrnje khodžicž sa Khrystom
A dobre pľody nošhčž.

Dosčž njeje, hdyž so i Sbožnikaj
„Mōj Anježe, Anježe!“ wołasch
A pōdla sľužišch djabokej,
Sswēt, hrěchi w duschi khomasch;
Ně, Wōtza wolu dopjelnjecž,
Ssej Bože pucže wuswolecž,
To wjedže i njebja raj.

Ty prajišch: „Sa džē kšchecženy sľym
A pšches to džēčžo Bože;
Wōtž kita mje, cžert se wschēm sľym
Mi sčľodžicž njesamože.“ —
Daj, jeli so ty džeržak sľy
Ssľub kšchecženišči, i Bohom sčžinjeny,
Se njebjo tebi wēšte.

Spomni pač, kač husto sľamač sľy,
Sčtōž ty sľy sľubik Bohu!
Ty, kiž so cžertej wotrijekny,
Ssly khodžik hrěchom drohu;
Twōj stary Ğadam wumrjek njej
Pšches pokutu a Khrysta krej,
Sdže wōsta nowy cžłowjel?

So i prawym kšchescžijanom sľym,
To spožčž mi Boža hnada;
Njech i sľornam, tudy wuslythym,
Mi roža i njebješ pada;
Sslym kšchescžijan tač we sľutku
Pšches Khrystušowu sľsľužbu,
Dha kralestwo mam Bože! F.

Jakub

abo

Bože sľowo dnrbi w cžłowjelu žiwjenje dostacž.

Žiwjenšči wobras we wobrasčach
wot
K. Kulmana.

(3. pokračowanje.)

Ssedmy wobrasč.

Sľowo, we swojim času rēčane, je kač
złote jabľuko w slēbornej škli.

Přisl. Sal. 25, 11.

Jakub bē a wōsta pšchekupž a khodžesche po mēstach a po wšach wołoko, a tež po hermankach, a pšchedawasche sľwoje zantki a klepry; a druhdy tež Bože sľowo. To pač wón darmo dawasche jako pšhidawč na sľwoje tworny. Wón pšchidže se sľwojimi tworami tež i jara bohathym ludžom, a tež i tajkim, kotřiž wo Bože sľowo njerodžachu. Tych wón druhdy na jara džitwne waschnje nawabi, do Božeho sľowa hladacž. Wón mējesche waschnje, so wón kōždeho cžłowjeka po Božim sľowje sľudžesche a po wuprajenju sľwjateho pišma pšchirunowasche. Sdyž wón i hordym abo i lakomnym, abo i lichownikom rēčesche, dha wón bōrny wjedžesche, hdyž je we sľwjatym pišmje wo nim rēčž a sčžini wobras abo pšchirunanje wot njeho. Druhdy prajesche tež potom temu cžłowjetej do wocžow a džesche: „Wasch wobras abo wasche sľnamjo sľym ja hižom junu widžik: bē jara trjecheny a na waš podobny. A woni so potom praschachu: hdyž dha to? A wón jim wotmolwi: tam a tam; pola sčženika Marka abo Lufascha, w tym a tym stawje, w tej a tej sčtucžy. A hdyž tam cži potom hladachu, dha namaschachu so wotšnamjenjeni.

Tak pšchidže Jakub i nětajkemu semjanaj, kiž ničžo dale njesnajesche hačž polo, sľōt a hnoj. So ma njesmjertnu duschu, kotraž je wjazny hōdna hačž polo, sľōt a hnoj a wschitke druge sľubla na semi, to wón njejedžesche abo njechasche wjedžecž; a hudlowasche so i tymi, kiž tež wo Božim kralestwoje a wo njesmjertnej duschi rēčžachu. Jakub so i nim sľnajesche. Wón pšchidže i Jakubej a džesche:

„Na, w kotrym cžasju dha je w Božim kralestwoje?“

Jakub wotmolwi: „S nami so hižom i wječžoru bliži.“

„So mnu niž“, wotmolwi semjan.

„Tajkeho cžłowjeka, kač wy sčže, tež sľaju; a wy sčže na njeho jara podobny“, rjekny Jakub.

„Sdže dha tōn je?“ praschesche so semjan.

Jakub wotmolwi: „Hladajčže sčženje Lufascha 12, 16—21.“

W nĕkajſim mĕſce, hdžež bĕ Saſub na wiſach, da ſo njeſnaty muž w hoſczenzu do Saſuba, kiž chyzſche jemu dopoſaſač, ſo žadhn Bóh njeje a teſz bycz njetrjeba; a ſo je wſchitko ſtworjenje a zplſy ſwĕt ſam wot ſo naſtał, pſcheſ naturſke mozy. A hawto- waſche jara a myſleſche ſ wotanjom dohycž. Saſub pať nicžo njeprajeſche. A jako bĕ tamny wołacz ſaſtał, džeſche Saſub jara ſmĕrom:

„Njewołajczje jeno tať jara, waſ ja dawno ſnaju.“

„Dže dha ſcže mje widželi?“ praſcheſche ſo njeſnaty muž.

„W 14. pſalmje a 1. ſchtucžzy“, wotmolwi Saſub.

A dofelž ničto wot pſchitomnych njewjedžeſche, ſchto tam ſteji, dyrbjeſche hoſczenzat bibliju pſchinjeſcz. A jako namaſachu, cžitachu: „Słupi rjełnu we ſwojej wutrobje: Bóh njeje! Woni ſo k ničem u nje hoda a ſu hroſnoſcž ſe ſwojimi ſkutkami.“

Wſchitzy ſo ſmĕjachu; a tón mudracž dyrbjeſche ſ hanibu cžeknyčž. —

Saſub nadeńdže nĕhdy na ſwojim pučowanju nĕkajtu burſku žónku wo wſy. Ta ſedžeſche ſrudna pſched khĕžu, mĕjeſche woblicžo ſ wobĕmaj rukomaj ſapſchimnjene a hladasche ſ khilenej hłowu k ſemi. Saſub pſchitupi k njei a džeſche mile: „Schto dha tať ſrudna k ſemi hladasch?“

Wona poſbĕhny ſwoje woblicžo a pohlada na zuſeho muža je ſwojimaj ſahorjenymaj a ſajĕſenymaj woczomaj, a wotmolwizy džeſche: „Sa ſym jara hubjena a ſrudna, a k temu mje woczĭ bolitej.“

A Saſub wotmolwi a džeſche: „Moje džečžo, ty drje jara wjele a ſochi na ſemju do prócha a popjeła hladasch; poſbĕhn radſcho ſwojej woczĭ horje a hladaj huſczĭſcho k njebjĕkam, ſa lotrež ſy ſtworjena, a ty budžeſch wumožena a wjeſeła, a k temu budžetej twojej woczĭ jaſneji.“

„Kať dha je to mĕnjene?“ praſcheſche ſo wona.

A Saſub ju ſwĕru roſwucži wot cžagneho prózowanja a njebjĕkeho powołanja; a woczĭni ſwój nowy testament a cžitache: Mat. 6, 24—34.

A woczĭ žónſkeje pſchelawaſchtej ſo ſe ſylſami a buſchtej ſa- hojenej wot teho dnja. —

A hdyž Saſub ſaſo pſchińdže, ſwĕczĕſchtej ſo jeje woczĭ a hladaschtej jaſnje k njebjĕkam, mjeſwoczžo ſo ſmĕjotaſche a ruka witaſche Saſuba, wutroba pať ſaſpĕwa:

Mje Seſuſ lubo ma,
Schto chzu ſej wjazy žadacz,
Pſcheſ ſwoju luboſcž chze
Mi wjele troſchta nadacz;
Dyž wutroba joh' ma,
Dha ma, ſchtož požada:
Sa ſbóžne džečžo ſym,
Mje Seſuſ lubo ma!

Wozny wobraſt.

A njewopuſčili ſami ſwoje zhroma-
dzenje, jako nĕkotři waſnje maja.

Hebr. 10, 25.

Saſub bĕſche teſz w nĕlotrym wotpohladanju jara dživneho waſchnja a mĕjeſche ſwoje nahlady wo ſbóžnoſcži. Wobĕbje njebĕ žanemu předarjei dohry, kotryž po jeho ſdacžu a pſnacžu Bože ſłowo prawje a cžicže njeprĕdowaſche. Dofelž po kraju wołoko cžahaſche ſe ſwojim wiłowanjom, dha ſnajĕſche ſkoro wſchitkich předarjom, koſiž jeno k poſłucharijam rjane ſłowa rĕčža, ale niž Bože. A taſkim wón potom wjazy te mſchi

njeħhodžeſche. Nĕhdy pſchińdže do wſy, hdžež předať po jeho myſlach njebĕ. Bĕ njedželu rano a te mſchi ſo ſwonjeſche. „Ty te mſchi njeponďžeſch“, praji Saſub pſchi ſebi — „pſchetož ſchtož tón přĕduje, to ty dawno wĕſch: ſo je w lĕcže cžopliſcho hač w ſymje; a ſo nalĕto ſnĕh taje a w ſymje mjerſuje; a ſo je lóh hładki a ſnĕh bĕh; a ſo hnoj ſmjerdži a hnoji, to hižom ſy domach w Geſſenſtej wjedžať. Ty radſcho pſched forczmu wo- ſtanjeſch.“

Mjeſ tym, ſo ſebi Saſub taſke myſli, je ſo kĕmſch ſapoczaka. Wón ſklyſchi ſpĕwanje: „Budž k h w a l b a B o h u ſ a m e m u a d ž a k ſ a j e h o h n a d u“ —, praji k ſebi: „Dy by ty tola domach był, a moħ na naſcheho předarja Roča poſłuchacz a Bože ſłowo ſklyſhecž.“ A hdyž tať myſli, widži kofoch, kotraž njedalofo w hnoju hrĕbje, ſo khila a nĕſchto je. Saſub jej pſchi- hladuje a praji: „Schto dha to ſtworjenje ſbĕra, ta hłupa kofoch tola hnoj njejerje?“ Wón tam dže, hlada a widži, ſo kofoch pſchi hrĕbanju nĕotre pſcheńczne ſornjatka wuhrĕbuje a potom ſ hnoja ſeſbĕruje. Tole widžiwſchi rĕkne Saſub mjelczžo: „Ty ſlepny cžłowječje! njemĕniſch ty, ſo mjeſ njerjadom, kotryž tamny přĕduje, teſz pſcheńczne ſornjatka leža, a ty po nje njeńdžeſch a je nje- ſbĕraſch! Eſy ty hłupiſchi hač tuta kofoch! A wón woſtajiwſchi ſo ſwojeho mudrowanja bĕži ſpĕſchnje te mſchi a ſpĕwa hiſcheče poſlednje ſłowa ſ khĕrluſcha ſobu: „Kiž w u m o h k j e E s y n B o ž i p ſ c h e ſ m a r t r u a ſ m j e r c ž ž a k o ſ t n u; w ſ m i w o t n a ſ w ſ c h i t k u ſ r u d o b u; n a t o ſ o ſ p u ſ c h c ž e c ž c h z e m y.“ —

A Saſub poſdžĭſcho powjedasche, ſo njewĕ, hdy je ſo jemu w kĕmſchach tať lubiko kaž tehdom; a ſo je jara wjele pſcheńcz- nyh ſornjatkow w přĕdowanju namaſať; tón njerjad pať je wo- ſtajiť na bofu, kaž ta kofoch.

A Saſub napominaſche poſdžĭſcho wſchitkich ſeparatiſtow, to ſu tajzy, kiž ſu ſo wot ſwojeho předarja wotdžĕlili a k njemu te mſchi njeħhodža, dofelž po jich myſli a woli njeprĕduje, tajkich napominaſche wón, ſo njebhychu kĕmſchenje ſkondžili, njech je předať kajkiž chze; pſchetož Bóh hlada na wutrobu, ſ kajkež nĕchto k njemu pſchińdže. Dži do Božeho domu a pomyħl ſebi tať: Luby Božo, ty mje ſnajĕſch a wĕſch moje žadanje; ja du do twojeho doma, kaž ſy to pſchitaſať, daj mi nĕtko w nim ſklyſhecž ſłowa žiwjenja. A hdyž tať cžiniſch, budže ſklyſhecž twoje ſdychowanje Bóh a po twojej próſtwje cžinicž. —

(Pſchĭchodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

* Po jutrach ſo ſaſo daň krala Albertoweho fonda roſdžĕli na wudowy ſerbfkich ſahe ſemrjetych wučerjom a maja wone ſwoje próſtwy hač do 20. haprleje knjeſej ſararjei Gólczei w Kakezach, jako pſchedſhdže wubjerka ſa krala Albertowy fond, póſlacž. Roſdžĕlenje ſmĕje ſo po jutrach na hiſcheče poſtajom- nyh dnju, dofelž ſo lĕtſa na narodnym dnju njeboh krala Alberta ſtač njemóže, dofelž džeń 23. haprleje runje na jutrownicžu padnje.

* Mjaſowe marki ſo pónđželu 17. haprleje ſawjedu. Tehodla ſo ničto boječ njetrjeba. Pſchidžĕlene mjaſo doſahnje k naſhyczenju. Wobĕbje je zplĕ njerofomne, ſebi nĕtko poſlednje dny wulke hromady mjaſa natupowacz, dofelž budža ſo wſchitke hoſpodarſtwa ſa mjaſom pſchepytowacz a mjaſo, kiž ſo namaſa, ſo na mjaſowe marki woblicži, ſo tajzy na namaſane mjaſo markow njedoſtanu.

Zamolwity redaktor: J. Gólc.

Čiſeč a nakladnik: M. Smoleť.